

Sygn. akt V C 2388/16

WYROK W IMIENIU

RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w P., Wydział V Cywilny:

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Ścisła

Protokolant: Linda Pilarczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę

1. uznaje za bezskuteczną wobec powoda Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W., umowę o podział majątku wspólnego, zawartą pomiędzy K. W., a H. W., w dniu 8 listopada 2011 r., w P., przed notariuszem M. S., rep A (...), celem zaspokojenie wierzytelności powoda z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wynikających z decyzji z dnia 22 listopada 2011 r., nr (...), do wysokości 31.943,07 złotych (trzydzieści jeden tysięcy dziewięćset czterdzieści trzy 07/100);

2. odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu;

SSR Marta Ścisła

Sygn. akt V C 2388/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 października 2016r. wniesionym do tut. Sądu w dniu 26 października 2016r. powód Zakład Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w P. domagał się uznania za bezskuteczną w stosunku do niego umowy o podział majątku wspólnego z dnia 8 listopada 2011r. zawartej pomiędzy K. W. a H. W., mocą której pozwana K. W. nabyła na wyłączną własność:

-własność niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości S. gmina S., KW nr (...);

-udział wynoszący 2/24 części we wspólności nieruchomości położonej w miejscowości S., KW nr (...)

-lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, oznaczony numerem 21, położony w P. w budynku mieszkalnym na Osiedlu (...), KW nr (...);

-samochód osobowy V. (...), nr rej. (...) rok produkcji 2004.

Powód domagał się nadto zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że posiada wierzycelność wobec H. W. z tytułu nieuregulowanych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej. Na podstawie uprawnień wynikających z ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych decyzją z dnia 22 listopada 2011 r. powód określił wysokość z tytułu składek, która na dzień wydania decyzji wynosiła 36.724.32zł.

W dalszej kolejności powód podał, że pozwana jest żoną H. W.. Umową z dnia 8 listopada 2016r. rep. (...) pozwana i H. W. zawarli umowę majątkową małżeńską, w której postanowili wyłączyć majątkową wspólność ustawową. Umową o podział majątku wspólnego akt notarialny z dnia 8 listopada 2016r. rep. (...) pozwana nabyła wyżej wymienione składniki majątku. Zdaniem powoda w wyniku tak dokonanego podziału H. W. pozbawił się majątku ponieważ cały majątek wspólny małżonków przypadł pozwanej, albowiem podział majątku wspólnego został dokonany bez obowiązku spłat i dopłat.

W ocenie wierzyciela czynność prawna - podział majątku wspólnego została dokonana przez dłużnika H. W. ze świadomością pokrzywdzenia powoda jako wierzyciela. Nie sposób bowiem wątpić, iż pozwana nie wiedziała o istnieniu wierzycelności, skoro jest żoną dłużnika H. W.. Strona powodowa podała, że jej zdaniem oczywisty jest fakt, że wskutek omawianej czynności prawnej dłużnik stał się niewypłacalny, skoro w wyniku podziału majątku wspólnego cały majątek przypadł pozwanej. Zadłużenie H. W. z tytułu składek na dzień wniesienia pozwu wynosi 272.248,55zł. Powód wskazał nadto, że roszczenie swoje oparł na treści przepisu art. 527kc (k. 3-5).

W piśmie procesowym z dnia 27 stycznia 2017r. powód wskazał, że jego roszczenia wobec H. W. dotyczą należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych świadczeń Pracowniczych za okres wskazany w decyzji z dnia 22 listopada 2011 r. (...), określającej wysokość zaległych składek. Powód nadmienił, iż w/w decyzja jest decyzją określającą wysokość zadłużenia z tytułu składek, bowiem sam obowiązek opłacania składek wynika z ustawy i nie wymaga odrębnej decyzji. Strona powodowa sprecyzowała nadto wartość przedmiotu sporu, określając ją na kwotę 31.944.00zł i jako podstawę tego roszczenia wskazał w/w decyzję, która określa wysokość zadłużenia z tytułu składek jaką H. W. posiadał wobec ZUS II Oddział w P. na dzień 22 listopada 2011 r. (31,943.07zł) (k.30).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Zdaniem pozwanej w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 527 § 1 kc, pozwalające wierzycielowi na skorzystanie ze skargi paulińskiej.

W pierwszej kolejności strona pozwana wskazała, że roszczenie powoda nie jest roszczeniem cywilno-prawnym a publiczno-prawnym, dlatego nie podlega ochronie prawnej w ramach skargi paulińskiej.

Zdaniem pozwanej czynność, której stwierdzenia bezskuteczności domaga się powód, nie została dokonana z pokrzywdzeniem powoda jako wierzyciela. Strona pozwana wyjaśniła, że jej mąż nie stał się niewypłacalny wskutek zawarcia z pozwaną umowy o podziale majątku wspólnego. Mąż pozwanej prowadził działalność gospodarczą w branży budowlanej. Posiadał dużą firmę zatrudniającą kilkanaście osób. Z prowadzonej działalności osiągał znaczne dochody. Za 2011 rok, w którym pozwana zawarła umowę o podziale majątku, osiągnął on dochód w wysokości 962.131,72zł. W ocenie pozwanej w przypadku osiągnięcia tak znacznego dochodu nie sposób przyjąć, że H. W. stał się niewypłacalny wskutek dokonania podziału majątku wspólnego. W ocenie pozwanej dochód jej męża z powodzeniem wystarczyłby na zaspokojenie roszczenia, którego zabezpieczenia domaga się powód w niniejszej sprawie. Nadto pozwana wskazała, że w dniu zawarcia umowy o podział majątku mąż pozwanej posiadał także majątek, którego używał do prowadzenia działalności gospodarczej, tj: 8 spawarek M., 3 wózki widłowe, samochód dostawczy marki L., samochód marki F.

(...). W ocenie pozwanej w/w składniki majątku przedstawiają wartość 200.000,00zł, dlatego też powód w dacie zawarcia przedmiotowej umowy mógł z powodzeniem zaspokoić swoje roszczenie z w/w składników. Z uwagi na powyższe, zdaniem strony pozwanej racjonalnym i uczciwym było zawarcie przez pozwaną z mężem umowy o podziale majątku wspólnego, na mocy której pozwana nabyła samochód osobowy oraz określone nieruchomości. Wskutek zawarcia przez małżonków umowy o ustanowieniu rozdzielnosci majątkowej, pozwana została pozbawiona prawa do połowy dochodów uzyskiwanych przez jej męża z tytułu wykonywanej działalności gospodarczej, które tylko w 2011 r. sięgały prawie 1 miliona złotych. Poprzez zawarcie umowy o ustanowieniu rozdzielnosci majątkowej i podziale majątku pozwana zrzekła się praw do dochodów męża z tytułu działalności gospodarczej, a za sam rok 2011 r. miała prawo żądać od męża kwoty sięgającej 500.000,00zł. Pozwana wskazała, że w ramach umowy o podziale majątku wspólnego pozwana uzyskała natomiast składniki majątkowe o łącznej wartości 370.200,00zł, z zatem mniejsze niż ewentualne roszczenia pozwanej o połowę dochodów męża z tytułu działalności gospodarczej za sam rok 2011 r.

W ocenie pozwanej zarówno ona jak i sam dłużnik powoda nie działali ze świadomością jego pokrzywdzenia, w tym pozwana nie działała w złej wierze. Pozwana wyjaśniła, że w jej małżeństwie panował tradycyjny podział ról. Mąż pozwanej zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej, a pozwana dbała o dom. Pozwana nie pracowała w firmie męża, nie była osobą współpracującą z mężem, rozliczała się osobno w Urzędzie Skarbowym, nie zapoznawała się z korespondencją przesyłaną przez podmioty trzecie do męża. W czasie zawierania umowy o podziale majątku wspólnego pozwana była na emeryturze i nie miała żadnej wiedzy o jakimkolwiek zadłużeniu męża. O zadłużeniu męża pozwana dowiedziała się dopiero na przełomie 2013/2014, zaś mąż pozwanej zmarł 26 grudnia 2015r. Pozwana wskazała, że zawarła z mężem umowę o ustanowieniu rozdzielnosci

majątkowej, albowiem w owym czasie czynili tak wszyscy znajomi małżonków, którzy polecali pozwanej i jej mężowi rozdzielić sferę rodzinną/prywatną od biznesowej. Celem małżonków nie było pokrzywdzenie jakichkolwiek wierzycieli.

Pozwana podkreśliła, że nie zawierając umowę o podziale majątku wspólnego z mężem nie działała w złej wierze oraz ze świadomością pokrzywdzenia jakichkolwiek wierzycieli. Pozwana nie miała bowiem wiedzy o zadłużeniu męża. Zdaniem pozwanej sama treść umowy

o podziale majątku wspólnego, w tym przekazanie pozwanej w tej umowie składników majątkowych było racjonalne i ekonomicznie uzasadnione (k. 38-42).

Na rozprawie sądowej w dniu 4 lipca 2017r. pełnomocnik pozwanej podniósł nadto zarzut naruszenia art. 5 kc, albowiem w małżeństwie dłużnika i pozwanej istniał wyraźny podział ról, gdzie pozwana nie miała ani wiedzy ani możliwości decydowania o działaniach gospodarczych dłużnika, tak więc obecnie po sześciu latach od podziału majątku i po śmierci dłużnika nie może odpowiadać za zobowiązania, które powstały wyłącznie wskutek decyzji dłużnika (k.62).

Do chwili zamknięcia rozprawy, strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 października 1974r. Pozwana K. W. zawarła z H. W. związek małżeński. Do 7 listopada 2011 r. roku małżonkowie pozostawali w ustroju ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej. W skład ich majątku wspólnego nabytego w trakcie trwania związku małżeńskiego i obowiązywania w nim ustroju wspólności ustawowej wchodziły:

a) nieruchomość położona w miejscowości S., gmina S., powiat (...), województwo (...), stanowiąca działkę gruntu numer (...), o obszarze 538m⁽²⁾. opisana jako rola, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod oznaczeniem (...). z wpisem własności na ich rzecz na podstawie umowy sprzedaży z dnia 2 października 1995r.;

b) udział wynoszący 2/24 części we współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości S., gmina S., powiat (...), województwo (...), stanowiącej działkę gruntu nr (...), opisaną jako droga, o powierzchni 450m², dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod oznaczeniem (...), z wpisem własności tego udziału na ich rzecz na podstawie umowy sprzedaży z dnia 2 lutego 2007r.,

c) lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, oznaczony nr 21, położony w P., w budynku mieszkalnym na Osiedlu (...), składający się z 3 pokoi, kuchni, łazienki, korytarza i we, o powierzchni 64,30m², dla którego to lokalu Sąd Rejonowy Poznań- Stare Miasto w P. VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) z wpisem własności na ich rzecz na prawach wspólności ustawowej na podstawie umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu oraz przeniesienia własności lokalu na członka spółdzielni z dnia 27 lipca 2009r. wraz z przynależnym do tego lokalu udziałem wynoszącym (...) części we współwłasności nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej (...) wraz z wyposażeniem lokalu w postaci: mebli kuchennych i sprzętu AGD, zestawu mebli w jadalni, sypialni i bibliotece, sprzętu RTV, szafy Komandor w przedpokoju;

d) samochód osobowy marki V. (...), numer rejestracyjny (...) rok produkcji 2004r.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...) (k. 16-20), kopia aktu notarialnego Rep (...) (k.22-23).

Mąż pozwanej H. W. prowadził działalność gospodarczą w zakresie produkcji i montażu konstrukcji stalowych. W trakcie trwania małżeństwa pozwanej z H. W. małżonkowie zamieszkiwali wspólnie, ich relacje były poprawne. H. W. chorował na niewydolność wątroby, zmarł w 2015r. Dłużnik wraz z żoną, mieszkali w lokalu mieszkalnym na os. (...), żyli na przeciętnym poziomie, nigdy nie brakowało im środków na zaspokajanie potrzeb życiowych. Pozwana nie interesowała się szczegółami działalności męża, nie informował on jej. by miał jakiegokolwiek problemy finansowe.

dowód: częściowo zeznania świadka J. J. (k. 98-99), częściowo zeznania pozwanej K. W. (k.99-100).

Pismem z dnia 14 października 2011 r. powód Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. zawiadomił H. W. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne.

ubezpieczenie zdrowotne. Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, na których złożyły się należności z tytułu:

1) składek na ubezpieczenie społeczne za okres od maja 2011 r. do sierpnia 2011 r. w ramach zakresów numerów deklaracji (...) w kwocie 24.199,80zł, w tym: składka/i w kwocie: 23.593,00zł. odsetki za zwłokę w kwocie 598.00zł, koszty upomnienia w kwocie 8,80zł;

2) składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od maja 2011 r. do sierpnia 2011 r. w ramach zakresów deklaracji (...) w kwocie 7.136,20zł, w tym składka/i w kwocie: 6.955.40zł. odsetki za zwłokę w kwocie 172,00zł, koszty upomnienia w kwocie 8,80zł;

3) składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od czerwca 2011 r. do sierpnia 2011 r. w ramach zakresów numerów deklaracji (...) w kwocie 1.420,67zł, w tym składka/i w kwocie 1.394,67zł, odsetki za zwłokę w kwocie 26,00zł. Jednocześnie w treści w/w pisma powód wezwał H. W. (płatnik (...)) w charakterze strony do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne. Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na podstawie dotychczas zgromadzonych materiałów.

Zawiadomienie zostało doręczone H. W. 17 października 2011 r. Przesyłkę odebrała pozwana.

Pismem z dnia 2 listopada 2011 r. powód zawiadomił H. W., że został mu wyznaczony 7-dniowy termin, licząc od daty doręczenia zawiadomienia na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie określenia wysokości należności z tytułu w/w składek. W/w pismo zostało doręczone H. W. dnia 3 listopada 2011 r. P. odebrała pozwana.

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 14 października 2011 r. z potwierdzeniem odbioru (k.6-9v.), zawiadomienie z dnia 2 listopada 2011 r. z potwierdzeniem odbioru (k. 13-15).

Decyzją z dnia 22 listopada 2011 r. wydaną w sprawie (...) powód określił na dzień 22 listopada 2011 r. zadłużenie H. W. z tytułu składek w wysokości 31,943,07zł w tym na:

1) ubezpieczenie społeczne w kwocie 23.593,00zł,

2) ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 6.955,40zł,

3) Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 1.394,67zł. W treści decyzji wskazano, że składki należy uregulować wraz z odsetkami za zwłokę, wynikającymi z art. 23 ustawy, liczonymi od dnia wpłaty włącznie, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja Podatkowa (Dz. U. Z 2005 r. Nr 8 poz.60 ze zm.).

Decyzja została doręczona H. W. 28 listopada 2011 r.

Dowód: decyzja z dnia 11 listopada 2011 r. z potwierdzeniem odbioru (k. 10-12v.).

W 2009r. dłużnik H. W. z prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskał dochód w wysokości 101.229,53zł. Suma należnych za rok podatkowy 2009r. zaliczek na podatek dochodowy wyniosła 17.011.00zł. Zaliczki zostały uiszczone.

W 2010 r. dłużnik H. W. z prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskał dochód w wysokości 165.032,26zł. Suma należnych za rok podatkowy 2010 r. zaliczek na podatek dochodowy wyniosła 60.177,00zł, przy czym zostały były one przez niego uiszczone.

W 2011r. dłużnik H. W. z prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskał dochód w wysokości 962.131,72zł. Suma należnych za rok podatkowy 2011r. zaliczek na podatek dochodowy wyniosła 208.521,00zł, przy czym nie były one od lipca 2011 r., uiszczane.

Na dzień 18 sierpnia 2017r. z tytułu działalności gospodarczej, H. W. pozostały zaległości podatkowe:

- wynikające z nieuregulowania podatku dochodowego za okres od lipca 2011 r. do grudnia 2014r. w kwocie 54.372,80zł, w tym 38.268,80 tytułem niezapłaconego podatku oraz 16.104,00zł tytułem odsetek, przy czym do listopada 2011 wyniosły one 10.397,80zł;
- zaległości wynikające z nieuregulowania podatku VAT za okres od września 2007r. do stycznia 2015r. w kwocie 709.831,90zł, w tym 378.133,90zł tytułem kwoty nieuregulowanego podatku i 331.698,00zł tytułem odsetek, przy czym do listopada 2011 r. wyniosły one 633.594,00zł;
- zaległości wynikające z nieuregulowania podatku liniowego (dochodowego) z tytułu działalności gospodarczej ((...)) za okres od stycznia 2011 r. do grudnia 2014r. w kwocie

369.378.00zł w tym 239.144.00zł tytułem kwoty nieuregulowanego podatku oraz 130.234,00zł tytułem odsetek, przy czym do grudnia 2011 r. wyniosły one łącznie 273.414,00 złotych.

Dowód: zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w latach podatkowych 2009r., 2010r., 2011 (k. 43-47, 85-86, 87-89), informacja z US z dnia 21 sierpnia 2017r. (k.74-

77).

W dniu 8 listopada 2011 r. małżonkowie K. W. i H. W. zawarli umowę majątkową małżeńską (Repertorium A (...)) którą wyłączyli wspólność ustawową małżeńską poprzez ustanowienie między sobą ustroju rozdzielności majątkowej. Mocą umowy z dnia 8 listopada 2011 r. (Rep. A nr (...)) pozwana K. W. dokonała z H. W. podziału majątku wspólnego w ten sposób, że pozwana nabyła na wyłączną własność:

- a) niezabudowaną nieruchomość położoną w miejscowości S., gmina S., powiat (...), województwo (...), zapisaną w księdze wieczystej pod oznaczeniem (...);
- b) udział wynoszący 2/24 części we współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości S., gmina S., powiat (...), województwo (...), zapisanej w księdze wieczystej (...);
- c) lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, oznaczony numerem 21, położony w P., w budynku mieszkalnym na osiedlu (...), zapisany w księdze wieczystej (...);
- d) samochód osobowy marki V. (...), nr rej. (...), rok produkcji 2004.

Pozwana oraz H. W. postanowili, że dokonany podział majątku wspólnego nastąpił bez obowiązku spłat i dopłat i zgodnie zapewnili, że nie roszczą i nie będą rościć wzajemnie w przyszłości żadnych pretensji finansowych w związku z dokonaniem podziałem majątku wspólnego, zapewniając że jest on całkowity i ostateczny o obejmuje wszystkie składniki majątku wspólnego.

Pozwana oraz H. W., w treści w/w umowy oświadczyli zgodnie, że H. W. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „ (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) z siedzibą w P., os. (...), którą to działalność prowadzi od 1 listopada 1994r. Strony umowy oświadczyły, iż środki na założenie i prowadzenie przedmiotowej działalności gospodarczej pochodziły z majątku osobistego H. W., co pozwana potwierdziła. Strony zgodnie zapewniły, że przedmiotowa działalność i wszystkie środki z niej uzyskiwane, jak również środki trwale nabyte w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i służące jej wykonywaniu stanowią majątek osobisty dłużnika.

Okoliczności bezsporne. nadto dowód: kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)

(k. 16-20). kopia aktu notarialnego Rep (...) (k. 22-23).

Pozwana nie interesowała się, z jakiej przyczyny ma zostać zawarta umowa o rozdzielności majątkowej małżeńskiej, jak również umowa o podziale majątku. Uważała, iż skoro mąż prowadzi działalność, to przedsiębiorstwo i dochody z niego winny należeć do niego.

Obecnie przedsiębiorstwo dłużnika, rozumiane jako zespół składników majątkowych nie istnieje, albowiem będące na jego wyposażeniu przedmioty majątkowe zostały zajęte na poczet zadłużeń.

bezsporne, a nadto zeznania świadka J. J..

K. W., znajduje się obecnie w złej sytuacji materialnej. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 1940,00zł miesięcznie. Ponosi koszty związane z utrzymaniem mieszkania w wysokości 600,00zł -800,00zł miesięcznie. Pozwana ma 67 lat, miała usuniętą tarczycę, choruje na chorobę refluksową oraz arytmie nadkomorową. Na leki wydaje około 120,00zł miesięcznie. Osiągane przez nią dochody w niektórych miesiącach wystarczają na utrzymanie, w innych nie.

Dowód: częściowo zeznania pozwanej K. W. (k.99-100).

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, częściowo zeznań świadka J. J. (k.98-99) oraz częściowo zeznań pozwanej K. W. (k.99-100).

Sąd uznał za wiarygodne zebrane w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne przypisując im znaczenie jakie wynika z art. 244 i 245 k.p.c. W ocenie Sądu orzekającego brak było jakichkolwiek podstaw do odmowy dokumentom dołączonym do akt sprawy wiarygodności i mocy dowodowej, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod nimi nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Zeznania świadka J. J. były wiarygodne i przydatne do rozstrzygnięcia jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w zakresie jakim korespondowały z ustalonym, w oparciu o dokumenty stanem faktycznym. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, w których świadek wskazała, iż w 2011 r. sytuacja finansowa w firmie jej ojca była dobra. Twierdzenia te nie znalazły oparcia w materiale dowodowym w postaci dokumentów, z których wynika, że dłużnik w tym okresie posiadał duże zaległości nie tylko wobec powoda, ale także wobec Urzędu Skarbowego (zaległe zaliczki na podatek dochodowy, VAT i (...)). Sąd nie dał wiary zeznaniom J. J., w których wskazała ona, iż wartość przedsiębiorstwa i mieszkania były co najmniej takie same, bowiem zeznania te oparte były wyłącznie na osądach świadka, a nie na konkretnych danych. Brak wiedzy świadka w tym zakresie, potwierdza również sprzeczność jej zeznań z dokumentami, z których wynika, że dłużnik nie płacił składek na ubezpieczenie społeczne, podczas, gdy świadek zeznała, iż takie składki były pewnie płacone. Gołosłownym było też stanowisko świadka, iż naturalnym było to, że skoro jej ojciec prowadził działalność gospodarczą to majątek związany z działalnością należał do niego, zaś mieszkanie do pozwanej. Powyższe stwierdzenie, nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego, ani zasadach logicznego rozumowania. Wręcz przeciwnie natomiast, częstym jest, iż przedsiębiorcy, chcąc chronić sferę majątku rodzinnego przed skutkami niepowodzeń w działalności gospodarczej, dokonują podziału majątku małżeńskiego, przenosząc składniki nie należące do przedsiębiorstwa, na drugiego małżonka. Ostatecznie zaś Sąd miał na uwadze okoliczność, iż świadek, jako córka pozwanej, z pewnością nie była osobą bezstronną, a zatem jej zeznania mogły być niekierowana na jej korzyść.

Również zeznania strony pozwanej K. W. okazały się wiarygodne w części. Sąd dał wiarę pozwanej w zakresie w jakim zeznawała ona o swojej aktualnej sytuacji życiowej i finansowej. Pozwana wskazała również, że w trakcie trwania małżeństwa z dłużnikiem wspólnie z nim zamieszkiwała i posiadali poprawne relacje. Sąd nie dał natomiast wiary pozwanej jakoby nie znała i nie domyślała się motywów zawarcia zaskarżonej umowy o podział majątku wspólnego, ani nie miała ogólnej choć wiedzy o sytuacji finansowej męża, związanej z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Pozwana odbierając korespondencje adresowaną do dłużnika, z pewnością zwróciła uwagę na to, iż jej nadawcą jest ZUS, jak również na niewątpliwą bliskość czasową, pomiędzy dwoma przesyłkami - zawierającymi informacje o zadłużeniu, a zawarciem umowy o rozdzielenie majątkowej i podziale majątku. Każdy rozsądnie działający, w takiej sytuacji, próbowałby się dowiedzieć, czego dotyczy pismo, w szczególności w sytuacji, gdy na jego rzecz przenoszony jest cały nienależący do przedsiębiorstwa majątek małżonka. Nie bez znaczenia jest również, iż po zawarciu w/w umowy, stron nadal mieszkały razem, we wspólnym gospodarstwie domowym, a zatem, dłużnik nadalłożył na utrzymanie tak swoje, jak i pozwanej. Przesłuchana w sprawie świadek, nie potwierdziła złych relacji w małżeństwie pozwanej i dłużnika, ani podkreślanego przez stronę pozwaną ignorowania osoby pozwanej przez małżonka, w kontekście prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się uznania względem niego umowy

o podział majątku wspólnego zawartej pomiędzy K. W. a H. W. w dniu 8 listopada 2011 r. w P. przed notariuszem M. S.. rep. A (...) za bezskuteczną.

W toku procesu strona pozwana podnosiła, że roszczenie powoda nie zasługuje na ochronę w ramach skargi pauliańskiej z uwagi na swój publiczno-prawny charakter. Pozwana poddawała również w wątpliwość istnienie wierzytelności powoda; wskazywała, że nie odniosła korzyści majątkowej, albowiem świadczenia przypadłe stronom umowy o podziale majątku były ekwiwalentne. Powoływała się także na brak wiedzy na temat sytuacji finansowej związanej z działalnością męża, nadto podniosła zarzut sprzeczności dochodzonego roszczenia z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.),

Dokonując oceny zgłoszonego powództwa, należy przede wszystkim wskazać, iż zgodnie z art. 527 § 1 k.c., gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Stosownie do § 2 omawianego artykułu, czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 3 k.c.). Wyżej powołany przepis statuuje instytucję określaną w nauce prawa cywilnego mianem skargi pauliańskiej, która jest jednym z instrumentów ochrony wierzyciela przed niewypłacalnością dłużnika i stanowi uprawnienie wierzyciela do zakwestionowania skuteczności krzywdzącej wierzyciela czynności dłużnika, dokonanej z osobą trzecią. Jego funkcją jest zabezpieczenie interesów wierzyciela w wypadku nielojalnego postępowania dłużnika, który doprowadza swój majątek do stanu zagrażającego zaspokojeniu wierzycieli.

Najdalej idący zarzut pozwanej dotyczący niedopuszczalności drogi sądowej jest niezasadny. Rzeczywiście w przeszłości prezentowane było w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, zgodnie z którym skarga pauliańska nie może służyć ochronie należności publicznoprawnych, co uzasadnia odrzucenie pozwu - m.in. w postanowieniu z dnia 30 lipca 2002 r., IV CKN 1246/00 (LEX nr 80270). Stanowisko to nie było jednak dominujące, bo np. w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 1998 r. (I CKN 1000/97, OSNC 1999/1/6), wskazano, że w wypadku, kiedy z twierdzeń pozwu wynika, iż dochodzone żądanie odnosi się do instytucji cywilnoprawnych, wątpliwości co do drogi sądowej powinny być rozstrzygane przy uwzględnieniu konstytucyjnego domniemania prawa do sądu, wywodzonego z art. 45 ust. 1 Konstytucji. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r. (III CZP 85/02, OSNC 2003/10/129) przyjęto przynależność do drogi sądowej sprawy z opartego na art. 527 k.c. powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wytoczonego w celu ochrony należności z tytułu składki na ubezpieczenie społeczne. Z poglądu tego Sąd Najwyższy się nie wycofał w późniejszych orzeczeniach (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2011 r., II CSK 513/10, LEX nr 960505; z dnia 27 stycznia 2016 r., II CSK 149/15, LEX nr 2010213) i od 2003 r. należy uznać go za dominujący w judykaturze.

Wskazać należy, iż przedmiot ochrony skargi pauliańskiej stanowią jedynie istniejące i zaskarżalne w chwili wytoczenia powództwa wierzytelności pieniężne. Z tego względu z ochrony przewidzianej w art. 527 k.c. i nast. nie będą korzystały m.in. wierzytelności ze zobowiązań naturalnych, w szczególności roszczenia przedawnione lub roszczenia z gier i zakładów. Wierzytelność nie musi być wymagalna w chwili wytoczenia powództwa ani nie musi być stwierdzona wyrokiem Sądu. Wierzytelność taka powinna być jednak realna i skonkretyzowana a nie hipotetyczna (por. wyrok SN z dnia 21 listopada 2003 r., sygn. III CKN 355/01, LEX nr 359441). Te wymagania wierzytelność powoda spełniała.

Wyjaśnienia wymaga także, iż przedmiotem skargi pauliańskiej mogą być w zasadzie wszelkie

czynności prawne o charakterze rozporządzającym lub zobowiązująco-rozporządzającym. jednocześnie przysparzające korzyści osobie trzeciej i powodujące krzywdzące dla wierzycieli pomniejszenie majątku dłużnika. Sposób dokonania i rodzaj wchodzących w grę czynności mogących stanowić przedmiot skargi pauliańskiej ujmowany jest bowiem bardzo szeroko i obejmuje czynności dokonane w sposób wyraźny i dorozumiany (por. uchwałę SN z dnia 11 października 1980 r., sygn. 1IICZP 37/80, OSP 1983, Nr 4, poz. 83), zarówno umowy, jak

i jednostronne czynności prawne, nieodpłatne i odpłatne, a nawet ekwiwalentne. W świetle przywołanych uwag nie ulegało więc wątpliwości Sądu, że w rozpoznawanej sprawie wierzytelność powoda jako skonkretyzowana (określona decyzją z dnia 11 listopada 2011 r. na k.l0-12v.) mogła stanowić przedmiot ochrony skargą paulińską, a dokonane przez dłużnika

i pozwaną czynności mogły stanowić przedmiot zaskarżenia.

Jak wynika z wyżej powołanego art. 527 k.c. przesłankami skargi paulińskiej są: 1) dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, 2) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika, 3) działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela oraz 4) wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o takim działaniu dłużnika przez osobę trzecią. Wskazane wyżej przesłanki muszą być spełnione łącznie, aby wierzyciel mógł skorzystać z żądania uznania czynności prawnej za bezskuteczną. Co istotne, to na wierzycielu - zgodnie z regułą określoną w art. 6 k.c. - spoczywa ciężar udowodnienia wystąpienia wszystkich przesłanek uzasadniających skargę paulińską.

W niniejszym procesie skargą paulińską została zaskarżona zawarta w formie aktu notarialnego umowa o podział majątku wspólnego z dnia 8 listopada 2011 r., na mocy której pozwana nabyła na wyłączną własność składniki majątkowe obejmujące cały majątek małżonków niezwiązany z działalnością gospodarczą prowadzoną przez H. W.. Pozwana K. W. uzyskała korzyść majątkową, gdyż określone składniki majątku wspólnego otrzymała bez obowiązku jakiegokolwiek świadczenia wzajemnego. Wprawdzie, w toku procesu, strona pozwana wskazywała, iż umowa de facto nie była bezpłatna, bowiem w zamian za przekazanie w/w składników majątkowych, pozwana zrezygnowała z udziału w dochodach małżonka z prowadzonej działalności gospodarczej, jednak w kontekście dalszego wspólnego zamieszkiwania stron wspólnie i w ramach jednego gospodarstwa domowego, ten argument nie może się ostać. Co więcej, brak jest jakichkolwiek dowodów na to, iż wskazywane przez stronę pozwaną wysokie dochody, jakie miał w 2011 r., uzyskiwać dłużnik faktycznie trafiały do jego majątku. Bezspornie bowiem, po zakończeniu działalności przez dłużnika w 2015 r., cały majątek przedsiębiorstwa uległ zajęciu na poczet zadłużenia, natomiast brak jest jakichkolwiek informacji o posiadanych przez dłużnika oszczędnościach. W sytuacji gdy dłużnik mieszkał wraz z małżonką w mieszkaniu na os. (...), i żył na średnim poziomie, przy deklarowanym dochodzie 1.000.000,00 zł winien on poczynić znaczne oszczędności. Tymczasem dłużnik posiadał już na dzień zawarcia umowy z pozwaną znaczne zadłużenia w' ZUS i urzędzie skarbowym (ok 800 tys złotych), a które to przewyższały jego majątek. Na uwagę zasługuje również znaczny i niewyjaśniony w niniejszej sprawie wzrost dochodów dłużnika pomiędzy latami 2010, a 2011, bowiem w 2010 r., uzyskał on dochód z działalności gospodarczej w wysokości 165.032,26 złotych, a w 2011 r już 962.131,72 złote.

W tym kontekście, wskazać więc należy, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że już w 2011 Or. dłużnik H. W. posiadał zaległości z tytułu nieuiszczonej zaliczki na podatek dochodowy w' kwocie 60.177,00zł. Z kolei w 2011 r. jego zaległości z tego tytułu sięgnęły kwoty 208.521,00zł. Nadto dłużnik w okresie do zawarcia zaskarżonej umowy posiadał zaległości wynikające z nieuregulowania podatku VAT w wysokości 633.594,00zł, a także zaległości wynikające z nieuregulowania (...) w tym okresie w wysokości 20.120,00zł. Przedmiotową umowę o podział majątku zawarto 8 listopada 2011 r., tj. niecały miesiąc od zawiadomienia dłużnika o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wartości wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Z powyższego wynika, że wbrew twierdzeniom pozwanej jej mąż posiadał długi a jego sytuacja finansowa pogarszała się. Rezygnacja z tak ukształtowanego „dochodu” z działalności gospodarczej dłużnika, nie może zatem zostać uznana, za świadczenie ekwiwalentne, a pozwana niewątpliwie poprzez zawarcie w/w umowy osiągnęła korzyść majątkową.

Do uwzględnienia skargi paulińskiej konieczne jest również wykazanie, że osoba trzecia wiedziała, że dłużnik dokonał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela lub nie dochowała należytej staranności, aby się o tym dowiedzieć. Zgodnie z art. 527 § 3 k.c., jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta

wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jest to domniemanie usuwalne, a ciężar jego obalenia spoczywa na osobie bliskiej w sprawie toczącej się na

podstawie przepisów o skardze pauliańskiej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r., sygn. V CSK 564/07, Lex nr 424339). Pozwana jako osoba bliska dłużnika pozwana nie obaliła domniemania z art. 527 § 3 k.c. W ocenie Sądu w momencie dokonywania spornej czynności prawnej, posiadała z dłużnikiem takie relacje, które pozwalały jej na posiadanie informacji o jego sytuacji finansowej, w szczególności o istnieniu wymagalnych wierzytelności

1 wierzycieli. Pojęcie „bliskich stosunków” rozumiane jest szeroko - zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie (W. Popiołek (w:) Kodeks..., t. II, s. 215). Wyrazem takiego zapatrywania jest zaprezentowany w judykaturze pogląd, że w art. 527 § 3 k.c. chodzi o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, iż jedna z nich jest w posiadaniu informacji o obecnej sytuacji majątkowej drugiej (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1996 r., I CRN 61/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 125). W ocenie Sądu pozwana przy zachowaniu należytej staranności mogłaby dowiedzieć się o tym, iż jej mąż zawierał z nią umowę o podział majątku z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli. Jak to zostało już wskazane powyżej, pozwana odbierała korespondencję kierowaną do dłużnika, a zatem nawet gdy jej nie otwierała, pobieżny rzut oka na kopertę oraz propozycja zawarcia umowy o rozdzielenie majątkowej i podziale majątku, winny wzbudzić w niej uzasadnione wątpliwości co do celu zawarcia tej umowy. Pozwana nie wykazała by podejmowała jakiegokolwiek działania mające na celu ustalenie stanu finansowego małżonka, a które zakończyłyby się niepowodzeniem. W tym stanie rzeczy, Sąd uznał, iż nawet jeśli nie znała ona szczegółów finansowych, związanych z prowadzeniem przez dłużnika działalności gospodarczej, to z łatwością mogła się o tym dowiedzieć.

Zgodnie z art. 527 § 2 k.c. czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Zgodnie z art. 527 §

2 k.c. czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W judykaturze przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (wyrok SN z dnia 24 stycznia 2000 roku, sygn. akt III CKN 554/98. Lex nr 52736). Tym samym uwypuklić należy, że akcję pauliańską uzasadnia każde powiększenie niewypłacalności, bez względu na jego rozmiar. W konsekwencji, dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu także i wtedy, gdy co prawda wierzyciel może uzyskać zaspokojenie z pozostałego majątku dłużnika, ale dopiero z dodatkowym znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka. Należy wyraźnie zaznaczyć, iż okoliczności składające się na ocenę pokrzywdzenia wierzycieli ocenia się nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili wystąpienia wierzyciela ze skargą pauliańską (zob. ni.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001r., sygn. akt V CKN 280/00, LEX nr 52793; wyrok z dnia 23 lipca 2003r., sygn. akt II CKN 299/01, LEX nr 121702; wyrok z dnia 29 czerwca 2004r., sygn. akt II CK 367/03, LEX nr 174173), a w razie zajścia zmian w tym zakresie - według chwili orzekania. W innym wyroku z dnia 15 czerwca 2005r. (sygn. akt IV CK 806/04, LEX nr 177223) Sąd Najwyższy stwierdził, że o uwzględnieniu powództwa ze skargi pauliańskiej rozstrzyga nie chwila powstania pokrzywdzenia, lecz okoliczność, czy istnieje ono w chwili orzekania. Wynika to z samej istoty skargi pauliańskiej. Odpadnięcie przesłanki „pokrzywdzenia” oznacza, że wierzyciela nie ma przed czym „bronić”. W nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego również podkreśla się, że miarodajną chwilą dla ustalenia, czy dokonana przez dłużnika czynność powoduje pokrzywdzenie wierzyciela jest istnienie stanu pokrzywdzenia wierzyciela na dzień orzekania w sprawie wszczętej takim powództwem. Ocena zasadności skargi pauliańskiej wymaga ustalenia, czy pokrzywdzenie wierzycieli zachodzi w chwili orzekania. W innym momencie nie wiadomo bowiem, czy prawo zaspokojenia doznało uszczerbku. Miarodajnie można to ocenić dopiero w chwili poszukiwania zaspokojenia (zob. wyrok z dnia 19 lutego 2010r., sygn. akt IV CSK 303/09. LEX nr 852580. z dnia 5 marca 2008r., sygn. akt V CSK 471/07, LEX nr 393871).

Transponując powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż nie budzi najmniejszych wątpliwości, że dłużnik powoda, w chwili zawierania umów z pozwaną, był niewypłacalny - bowiem jego długi wynosiły

ok 800 tys złotych, przy deklarowanym przez świadka majątku ok 300 tys złotych (k. 99). Również z uwagi na brak przedmiotów majątkowych, z których powód mógłby się obecnie zaspokoić, stan ten utrzymuje się przez cały okres trwania niniejszego postępowania. Okoliczność braku majątku na zaspokojenie długów dłużnika, nie była zresztą kwestionowana przez pozwaną.

Sąd miał również na względzie, iż korzyść majątkowa pozwanej została wymienionym aktem notarialnym dostatecznie określona i zindywidualizowana. Jak ustalono, składniki majątkowe które pozwana nabyła w drodze umowy podziału majątku stanowiły jedyne wartościowe składniki majątku dłużnika, z którego powód mógł zaspokoić swoje roszczenie.

Tym samym w ocenie Sądu. zaskarżona umowa doprowadziła do pokrzywdzenia powoda, jako wierzyciela, albowiem jej skutkiem powód nie uzyskał zaspokojenia swoich wierzytelności, które były skonkretyzowane w chwili dokonania czynności. W przypadku skierowania egzekucji do objętych umową składników majątku dłużnika H. W. powód mógłby z łatwością wyegzekwować swoją należność, znacznie wcześniej.

Dla uznania czynności prawnej za bezskuteczną konieczne jest również ustalenie, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość ta musi istnieć w chwili dokonania czynności prawnej, przy czym zamiar pokrzywdzenia wierzyciela i zła wiara dłużnika nie jest konieczna dla objęcia wierzyciela ochroną na podstawie art. 527 k.c. Do przyjęcia świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli, o którą chodzi w art. 527 § 1 k.c. wystarczy zatem, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Świadomość pokrzywdzenia nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela; wystarczy świadomość pokrzywdzenia wierzycieli w ogóle. Może ona dotyczyć np. innego wierzyciela niż wierzyciel, który żąda uznania czynności za bezskuteczną (por. np. wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 stycznia 1995 roku, sygn. akt I ACr 1014/94, opubl. w OSA z 1995 roku, z. 2, poz.

6) . W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie dłużnik niewątpliwie działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, albowiem nie sposób uznać, by nie wiedział w chwili zawierania umowy o ciężących na nim wymagalnych zobowiązaniach wobec powoda oraz Urzędu Skarbowego. Powyższe prowadzi do wniosku, że celem zawarcia umowy małżeńskiej i dokonania podziału w ten sposób, że cały majątek niezwiązany z działalnością gospodarczą dłużnika przypadł pozwanej było uniemożliwienie wierzycielom skutecznej egzekucji z jego majątku. Wobec tego Sąd przyjął, że H. W. działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut pozwanej co do tego, iż brak jest dowodów na ostateczność w/w decyzji ustalających stan zaległości dłużnika wobec powoda. Wskazać jednak należy, iż to pozwana, kwestionując ostateczność decyzji przedłożonych przez powoda, winna wykazać, iż zostały one uchylone, lub chociażby zaskarżone. Twierzeń i wniosków dowodowych w powyższym zakresie pozwana jednak nie zgłosiła.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie, nie zachodzi szczególnie wyjątkowy wypadek pozwalający na zastosowanie art. 5 k.c. i oddalenie powództwa. Podkreślić należy, że art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy i może być zastosowany tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności. Takie okoliczności w sprawie nie zachodzą. Składniki majątkowe objęte umową objęte były wcześniej małżeńską majątkową wspólnością ustawową. W wyniku podziału majątku wspólnego przyznane zostały w całości pozwanej, która winna wywiązać się z obowiązku spłaty na rzecz powoda. Celem powoda nie jest pozbawienie pozwanej środków do życia, a wyegzekwowanie należnej mu spłaty, co przy wartości majątku pozwanej, a który jej przypadł i podanej przez powoda wartości przedmiotu sporu, z pewnością nie nastąpi.

Wobec powyższego, na podstawie przytoczonych przepisów Sąd uznał za bezskuteczną wobec powoda Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. umowę i podział majątku wspólnego, zawartą pomiędzy K. W. a H. W., w dniu 8 listopada 2011 r. w P. przed notariuszem M. S., rep A (...), celem zaspokojenia wierzytelności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wynikających z decyzji z dnia 22 listopada 2011 r., nr (...) do wysokości 31.943, 07zł (pkt. 1 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 102 kpc z uwagi na wyżej omówioną złą sytuację finansową i życiową pozwanej, która poza emerytura nie ma innych źródeł utrzymania, Sąd odstąpił od obciążania jej kosztami procesu.

SSR Marta Ścisła